

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (**cím**; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt felperes neve (**cím**) felperesnek - a ... ügyvéd (**cím.**) által képviselt **I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű és a II.rendű alperes neve (**cím**) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 8. napján kelt 618.G.41.974/2016/8/I. számú ítéletével szemben az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében az alperessel 2008. december 3. napján megkötött kölcsönszerződés I.4. pontjában foglalt szerződéses rendelkezés érvénytelenségének megállapítását kérte az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése és a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. § a), b) és j) pontjai alapján. Hivatkozása szerint a támadott rendelkezés tisztességtelen, mert kimentési lehetőség nélkül megfordítja a bizonyítási terhet. Amennyiben az adós a szerződéskötést követően nem ért egyet a bank tartozás nyilvántartásával, úgy az adósnak kell bizonyítani, hogy tartozása nem azonos a bank követelésével. A felperes a kikötéssel alávetette magát az I. rendű alperes könyveiben és nyilvántartásában foglalt adatoknak, ezzel lemondott a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozás összegét. Az I. rendű alperes jogosult a saját nyilvántartásai alapján meghatározni a követelés összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni, amelyet végrehajtási záradékkal lehet ellátni, ennek következménye, hogy az ellene indított végrehajtási eljárásban annak megszüntetését és korlátozását akkor kérheti, ha bizonyítja, hogy az I. rendű alperes követelése részben vagy egészben megszűnt. Ezen túl az I. rendű alperes egyoldalúan jogosult megállapítani, hogy a felperes szerződésszerűen teljesítette e a kötelezettségét, ezért a kölcsönszerződés hivatkozott rendelkezése a Kormányrendelet (1) bekezdés b) pontjába ütközik.

A II. rendű alperest a szerződés részleges érvénytelenségének megállapításának tűrésére kérte kötelezni, vele szemben perköltségigényt nem terjesztett elő.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, vitatva a keresettel támadott szerződéses kikötés tisztességtelenségét. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés az úgynevezett DH törvények hatálya alá tartozik, erre tekintettel a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) 37. §-ában foglalt rendelkezések az irányadók, mivel a felperes nem kérte a jogkövetkezmény levonását, ezért a keresete érdemben nem bírálható felül. A közjegyzői okiratba foglalt felperesi egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozat a végrehajtási záradékkal történő ellátására a felperes felhatalmazást adott és vállalta a szerződés teljesítését, a kölcsön és járulékai visszafizetését. Ezzel a bankot közvetlen bírósági végrehajtás megindítására jogosította. A záradékolásánál a bíróság kizárólag azt jogosult és egyben köteles vizsgálni, hogy az okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e a törvényi feltételeknek. A végrehajtási eljárás ezen szakaszában a teljesítés vizsgálat tárgyát nem képezi. A végrehajtás megszüntetési, korlátozási perben az adóst terheli a banki nyilvántartással szemben annak a bizonyítása, hogy milyen összegben teljesített. A vitatott kikötés valójában nem fordítja meg a bizonyítási terhet és nem tekinthető a bank részére biztosított olyan korlátlan felhatalmazásnak, amely az ügyfél által a továbbiakban nem kifogásolható módon tartalmazza a végrehajtandó tartozás összegét. A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjával kapcsolatban előadta, hogy a vitatott kikötés nem a szerződés rendelkezéseinek értelmezésére és nem az adós teljesítése szerződésszerűségének a megállapítására vonatkozik, hiszen az csak arról szól, hogy a bank a közvetlen bírósági végrehajtás megindítása céljából ténytanúsítvány kiállítását kérheti a közjegyzőtől az általa nyilvántartott adatok alapján. Utalt arra, hogy a szerződéses kikötés a Hpt. 2. számú mellékelt 10.3. pontjában foglaltaknak megfelel, ezért a régi Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltak alapján nem minősülhet tisztességtelennek. Ezen túl kérte, hogy a bíróság vizsgálja, hogy a felperes a kereset változtatásával megtartotta-e a Pp. 146/A. §-a szerinti 30 napos határidőt.

A II. rendű alperes a keresetre nem nyilatkozott, érdemi védekezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felek között 2008. december 3. napján kelt EUR alapú szabad felhasználású kölcsönszerződés I.4. pontja, amely szerint a „felek kijelentik és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb, a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adata megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot. Ennek megfelelően a kölcsön és járulékai nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetés esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett az Adós Banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak. Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékai, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén a Bank felkérésre az Adósok banknál vezetett számlái a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a bankitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják" érvénytelen, és kötelezte az I. rendű alperest a felperes javára 74.100 forint perköltség megfizetésére.

Határozata indokolásában tényként rögzítette, hogy az I. rendű alperes, a felperes mint adóstárs és a

II. rendű alperes mint adós 2008. december 3. napján EUR alapú szabad felhasználású kölcsönszerződést kötöttek, amely szerint a kölcsön összege 68.491 EUR, a futamideje 300 hónap volt. A felperes és a II. rendű alperes 2009. január 15. napjától 2033. december 15. napjáig voltak kötelesek a kölcsönt az I. rendű alperes részére visszafizetni. Az I. rendű alperes 2015. április 10. napján a DH2 tv. alapján az elszámolást elkészítette, a tisztességtelenül felszámított összeg 3.144,72 EUR volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában rögzítette, hogy az I. rendű alperesi ellenkérelemben foglaltaknak megfelelően vizsgálta, hogy a felperes a kereset módosításával betartotta-e a Pp. 146/A. § szerinti 30 napos határidőt. Megállapította, hogy a keresetmódosítást megelőzően az I. rendű alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő, annak benyújtására csupán a felperesi keresetmódosítást követően került sor, ezért a felperes határidőben terjesztette elő a kereset változtatást, az érdemben vizsgálható volt.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjainak, valamint a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdésének idézésével arra a következtetésre jutott, hogy a támadott szerződéses kikötés a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik.

A szerződés rendelkezése bármely elszámolási vita a banki igény kielégítés esetére arról rendelkezik, hogy a tartozás mértékére, a teljesítési kötelezettség lejáratára megállapítására a bank nyilvántartása az irányadó, ezzel pedig elzárja a fogyasztót bármilyen vitatási lehetőségtől, egyeztetéstől. Az I. rendű alperes egyoldalúan jogosult dönteni az adós szerződésszerű teljesítéséről és megállapításával szemben az adós külön eljárásban kényszerül annak bizonyítására, hogy a bank által megjelölt tartozás összege nem felel meg a valóságnak.

A kikötést a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontjába is ütközőnek tartotta, mivel az a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Kiemelte, hogy egyetértett az alperes álláspontjával, mely szerint amennyiben a felperes ellen végrehajtás indul, úgy a felperes a végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben fő szabályként maga köteles bizonyítani, hogy a végrehajtásbeli tartozás összege nem áll fenn. Ugyanakkor kiemelte, hogy a bizonyítási teher tekintetében nem abból kell kiindulni, hogy a felperes ellen végrehajtási eljárás indul, ugyanis a felek közötti szerződés adós általi teljesítése, illetve a teljesítés szerződésszerű megállapítása érdekében a felek egyeztetési tárgyalásokat is folytathatnak. Ennek során a támadott szerződési rendelkezés alapján a bank nem köteles az adóssal szemben elszámolni, az adóssal egyetértve megállapítani a szerződés szerinti tartozás összegét. Hivatkozhat arra, hogy a tartozás összegének megállapítására a nyilvántartásai és könyvei az irányadók. Ezzel szemben amennyiben a fogyasztó a tartozás összegével nem ért egyet, e kifogását a bankkal szembeni perben többletköltség (perköltség) előlegezése mellett érvényesítheti. Mivel a kölcsönszerződés közokirati formáját az I. rendű alperes a per során nem csatolta, ezért nem volt megállapítható, hogy a felperes közokiratba foglalt egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozatot tett-e. Kiemelte, hogy amennyiben a felperes egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozatát a közjegyző közokiratba foglalta, úgy álláspontja szerint is fennáll a keresettel támadott rendelkezés tisztességtelen volta, ugyanis az adós a közjegyzői okiratban olyan tartozás fennállását ismerte el előre, amely még nem állhatott fenn és szerződésszerű teljesítés esetén sem keletkezhett.

Kifejtette, hogy nem az I. rendű alperes nyilvántartás vezetési tevékenysége a tisztességtelen, hanem az, hogy a támadott szerződési rendelkezés egyoldalúan jogosítja az I. rendű alperest az adós szerződésszerű teljesítésének megállapításra. Nem értett egyet az I. rendű alperes hivatkozásával, amely szerint a részleges érvénytelenség megállapítása esetén is köteles a felperes az érvénytelenség jogkövetkezményét megjelölni. A szerződéses feltétel alapján a felek között pénzbeli teljesítésre nem került sor, amely a felek közötti elszámolást megalapozza, a felperes nem is hivatkozott arra, hogy a szerződés érvénytelen része nélkül a kölcsönszerződést a felek nem kötötték volna meg.

Az I. rendű alperes az ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében elsődlegesen annak a Pp. 253. §

(2) bekezdése alapján történő megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlésének, kiegészítésének szükségessége okán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte, mindkét esetben a felperes másodfokú perköltségben való marasztalásával.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helytelen ténybeli és jogi következtetéseket vont le, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan. Kiemelte, hogy a szerződéses rendelkezés semmilyen, a fogyasztóra hátrányos eltérést nem jelent a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás jogszabályi előírásaihoz képest, a rendelkezés valójában ezen jogszabályok szerződésbe való átültetésére irányult. Utalt a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) korábban hatályos 21. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a jelenleg hatályos 23/C. § (1) és (2) bekezdésében, továbbá a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 111. és 112. §-aiban foglalt rendelkezésekre. Előadta, hogy az ügyfél a kölcsönszerződésnek a közjegyzői okiratba foglalásával a közjegyző előtt kötelezettséget vállalt a kölcsönszerződés teljesítésére, a kölcsön és járulékai visszafizetésére és ezzel a bankot közvetlen bírósági végrehajtás megindítására jogosította fel. A közvetlen bírósági végrehajtás szabályairól a kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okiratban részletes tájékoztatást kapott az ügyfél. A vitatott kikötés a bank, mint hitelező jogszabályban biztosított jogosultságát rögzíti akként, hogy az általa vezetett nyilvántartások tartalmát a közjegyző megállapítsa és ténytanúsítványban rögzítse. A végrehajtási záradék kiállítása során bizonyítási eljárás lefolytatására,összepszerúségre, illetve a felperes által már elismert tartozás összegének az esetleges felperesi részteljesítések miatti változására nincs lehetőség. Mint végrehajtást kérő a felek szerződéses rendelkezésétől függetlenül is szabadon határozhatja meg azt, hogy a végrehajtási eljárást értelemszerűen a felperes közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatának a keretei között mely összeg érvényesítésére kívánja lefolytatni. Kiemelte, hogy a közjegyzői okirat záradékolásánál a bíróság kizárólag azt jogosult és köteles vizsgálni, hogy az okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e a törvényi feltételeknek. A végrehajtási eljárás ezen szakaszában a teljesítés vizsgálat tárgyát nem képezi. A szerződéses rendelkezés semmilyen rendelkezést nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy ténytanúsítványban foglaltakat az ügyfél utóbb nem vitathatja, hiszen végrehajtás megszüntetési pert indíthat, amelyben minden vitás kérdést felvethet, így még a követelés jogalapját is vitathatja. A végrehajtás megszüntetési és korlátozási perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján egyébként is az adóst terheli a banki nyilvántartással szemben annak bizonyítása, hogy más összegű teljesítéssel élt.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjával kapcsolatban állította, hogy a rendelkezés nem a szerződés értelmezésére és nem az adós teljesítése szerződésszerűségének a megállapítására vonatkozik, csupán arról szól, hogy a bank a közvetlen bírósági végrehajtás megindítása céljából ténytanúsítvány kiállítását kérheti a közjegyzőtől. Önmagában a tartozásösszepszerúségének a kimutatása és igazolása semmilyen szerződéses rendelkezés bank általi egyoldalú interpretációját nem teszi lehetővé, továbbá sem kizárólagosan, se egyéb módon nem jogosítja arra, hogy akár a saját, akár az ügyfél szerződésszerű teljesítését megállapíthassa. A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjával kapcsolatban pedig hangsúlyozta, hogy a szerződéses rendelkezés nem jelenti a bizonyítási teher fogyasztó hátrányára történő megfordulását. Önmagában a felek azon kikötése, hogy a ténytanúsítványt közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítéknak fogadják el, nem jelent semmilyen eltérést az ide vonatkozó jogszabályi előírásokhoz képest. Ismételten utalt a régi Hpt. 2. számú melléklete 10.3. pontjában foglaltakra azzal, hogy a kogens előírás alapján került a szerződéses rendelkezés a megállapodásba, amely ezért a régi Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján nem tekinthető tisztességtelennek.

Az I. rendű alperes utóbb, a felperes fellebbezési ellenkérelmét követően nyilatkozatát kiegészítette és hivatkozott a Kúria Pfv. I.21.783/2016/5. számú ítéletében foglaltakra, továbbá utalt a Győri

Ítéltábla Pf.III.20.031/2017/4. számú és a Pfv.IV.20.027/2017/4. számú ítéleteiben foglaltakra is.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az I. rendű alperes perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.21.882/2013/4. számú, a 14.Gf.40.005/2015/5/III. számú, és a 16.Gf.40.212/2015/7. számú, továbbá az 5.Pf.20.070/2016/4/III. számú ítéletekre. Ezen túl a Pécsi Ítéltábla Pf. VI.20.157/2016/5. számú és a Debreceni Ítéltábla Pf .II.21.002/2016/4. számú ítéleteiben foglaltakra. Lényegében a kereseti kérelmével egyező előadást tett. Idézte a BDT.2017.3629. eseti döntésben foglaltakat. Kiemelte, hogy a támadott szerződéses rendelkezés második bekezdésében foglalt adósi nyilatkozat a tartozás pontos összegének meghatározása nélkül tett, az I. rendű alperest a követelése összegének egyoldalú meghatározására feljogosító és az abban foglaltakat feltétel nélkül elfogadó nyilatkozat, emiatt az egyúttal tartozást elismerő nyilatkozatnak is tekinthető.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, érdemben helytálló döntést hozott, a döntéssel és annak jogi indokolásával az ítéltábla nagyjából egyetért, ezért azt e helyütt megismételni nem kívánja.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság a módosított kereset alapján a keresettel támadott szerződési kikötés tisztességtelenségét helytállóan vizsgálta a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés - felperes által megjelölt - a), b) és j) pontjaiban foglaltak, továbbá a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján.

Helyesen állapította meg, hogy a támadott szerződéses rendelkezés egyoldalúan a fogyasztóval történt esetleges egyeztetés kizárásával jogosítja az alperest annak megállapítására, hogy az adós a szerződéses kötelezettségeit a szerződésben foglaltaknak megfelelően teljesítette-e. A szerződésszerű teljesítéssel kapcsolatos alperesi megállapítással szemben az adós külön eljárásban kényszerül annak bizonyítására, hogy a bank által megjelölt tartozás összege nem felel meg a valóságnak. A Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.122/2010/6/II. számú ítéletében - mely jogértelmezés jelen perben is irányadó - már rámutatott ugyanezen alperes szerződési feltételei között alkalmazott és jelen perben támadott I.4. pontjával kapcsolatban arra, hogy a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § (1) és (2) bekezdéséből, illetve a jelenleg hatályos 23/C. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezéséből az következik, hogy közvetlen bírósági végrehajtás alapjául csak olyan közokirat szolgálhat, amely egyebek mellett a követelés összecszerűségét és a követelés egy összegben való esedékessé válását is igazolja. Kétség kívül az okirat záradékkal történő ellátásánál, azaz a közjegyzői okirat záradékolásánál a bíróság kizárólag azt jogosult és köteles vizsgálni, hogy az okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e a törvényi feltételeknek. A végrehajtási eljárás ezen szakaszában a teljesítés vizsgálat tárgyát nem képezheti, ugyanakkor a ténytanúsítvány nélkül sem a köziratba foglalt felmondás, sem a köziratba foglalt kölcsönszerződés nem felel meg a Vht. fenti feltételeinek, mert egyrészt a kölcsönszerződés közokiratba foglalásának időpontjában a kölcsön folyósítására még nem kerül sor, ezért nincs tartozás, másrészt a közokiratba foglalt felmondás csak a célzott nyilatkozat megtételét, esetleges kézbesítését igazolja, a felmondás jogszerűségét nem.

A felmondással lejárttá tett tartozás összegére és a felmondásról szóló értesítés tényére is kiterjedő ténytanúsítvány csak a közjegyzői okiratba foglalt szerződés I.4. pontjával együtt képes teljesíteni a záradékolás Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltételét, hogy az adós a ténytanúsítványt, mint közhiteles aggálytalan bizonyítékot előre elfogadja. Ezzel előre kijelenti, hogy a szerződés megszűnését és ezáltal az egy összegben lejárttá tett követelést is elismeri. A ténytanúsítvány tartalmához a perbeli szerződési feltétel hiányában nem fűződne a Pp. 195. § (6) bekezdés szerinti bizonyító erő, csupán csak azt a tényt tanúsíthatná, hogy a hitelező a szerződést felmondta és a

felmondást az adós megkapta. Azt azonban nem, hogy a szerződés valóban megszűnt. A támadott szerződési feltétel olyan, amellyel a felperes lényegében előre elfogadja, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása azzal az összeggel azonos, amely az alperes üzleti könyveiben tartozásként szerepel. A záradékolás azt eredményezi, hogy a végrehajtási eljárás megindul, amelyet követően az adós csak a végrehajtási perben, annak szabályai szerint vitathatja a követelést és ebben a perben őt terheli a bizonyítás. Ezzel szemben abban az esetben, ha ilyen tanúsítvány nem áll rendelkezésre, akkor a bank fizetési meghagyás útján, illetve perben érvényesítheti az igényét és az adós vitatása esetén neki kell bizonyítani a követelés összegszerűségét is. A tényállításának alapja nem vitásan saját nyilvántartása lehet, de fő szabály szerint őt fogja terheli a bizonyítás, például a kamatszámítás helyességét illetően.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az a fogyasztói kölcsönszerződésbe foglalt kikötés, - amely szerint az adós a szerződéskötéskor előre elismeri, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása a kölcsönadó saját üzleti könyvei, illetve nyilvántartása alapján megállapítható összeggel azonos, - tisztességtelen, a kölcsön folyósítása előtt tett tartozáselismerés mind a bizonyítási teher, mind a felmondás jogszerűségének vitathatósága szempontjából a fogyasztót indokolatlanul hátrányos helyzetbe hozza [BDT.2017.3629.]. Alaptalan az I. rendű alperesnek a Ptk. 209. § (5) bekezdésére történő hivatkozása. A fogyasztói szerződés vizsgálata során a régi Ptk.-nak a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó, illetve a Kormányrendeletet szabályait, továbbá a 93/13/EGK Irányelv (a továbbiakban: Irányelv) rendelkezéseit is figyelembe kell venni. A régi Ptk. 209. § (6) bekezdése az Irányelv 1. cikk 2. bekezdését átültető rendelkezést tartalmaz, annak tisztességtelensége vizsgálható. A feltétel tisztességtelensége nem áll összefüggésben az I. rendű alperes jogszabályon alapuló nyilvántartási kötelezettségével. A nyilvántartásvezetési kötelezettség tényéből nem következik az, hogy annak tisztességtelensége ne lenne vizsgálható.

Helytállóan mutatott arra az elsőfokú bíróság, hogy a rendelkezés a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába is ütközik. A záradékon alapuló végrehajtás megindítása után az adósnak kell a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben felperesként azt bizonyítania, hogy a követelés érvényesen nem jött létre vagy megszűnt. Bár ez a szerződési feltétel a Pp. bizonyítási szabályaival nem ellentétes, ugyanakkor hatásában azzal a következménnyel jár, hogy az adóst kényszeríti bizonyításra kötelezett pozícióba, így a fogyasztó hátrányára fordul a bizonyítási kötelezettség.

Az ítéletábra ugyanakkor egyetértett az alperes azon érvelésével, amely szerint a támadott szerződési rendelkezés a Kormányrendelet 1. § a) pontjába nem ütközik, hiszen önmagában a szerződéses rendelkezés egyoldalú értelmezésére nem jogosítja az alperest. A szerződési kikötésnek a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjába történő ütközés hiánya azonban nem érinti a kikötés tisztességtelenségét az (1) bekezdés b) és j) pontjában foglaltak alapján.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költsége megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel állapított meg, figyelemmel a felperesi jogi képviselő ténylegesen kifejtett tevékenységére is.

Budapest, 2017. november 8.

. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

. Bicskei Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül: